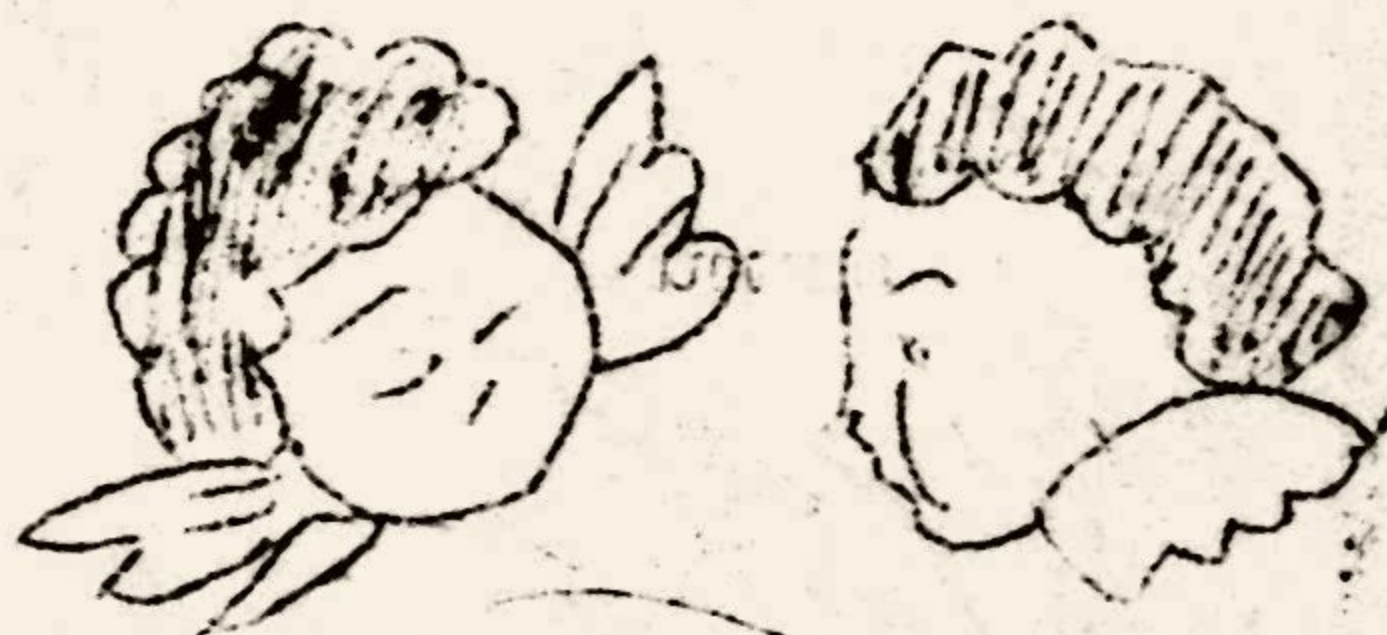

MINNESOTSKI ZVON

St. 12

Gilbert - Minnesota - za december 1951

Leto 1.

Sv. MIKLAVŽ
6-DECEMBRA

MLADINA PIŠE SV. MIKLAVŽU

Ljubi sv. Miklavž!

Jaz sem Peter in hodim
v šolo. Prosim, prinesi mi
vlak, sanke, bonbone, knjigo
in še kaj. Če bom ubogal.
Komaj te čakam.

Tvoj

Peter

Ljubá sv. Miklavž

Jaz sem Martin in hodim
v šolo. Prosim prinesi mi
en škrnicelj sladkorčkov,
vlak in sanke. Majhon som
še, rad te imam.

Martin

Sveti Miklavž!

Prosim Te, prinesi mi te igrače: garažo, avtomobil, tovorno avto, en vlak in vojake. Rad bi imel tudi gasilsko avto.

Komaj čakam, da bi že nosil in Te imam rad.

Gotovo me poznaš. Pišem se Franci Kosem. Morda si že slušal, da imamo novo hišo. Meni se zdi zelo lepa.

Pa v Lemontu sem tudi bil. Tam je bilo lepo. Pa še to: čevlje bi imel tudi rad. Pravi-jo, da si bogat.

Nič več ne vem in zbogom.

Franci Kosem

Ljubi sv. Miklavž!

Prosim te prav lepo, prinesi mi avtomobile, vlak, železniški tir, pa še gasilsko postajo bi imel rad.

Jaz sem Jože Škorjanec. Da ne pozabim: tovorno avto, tank, aeroplán, vojake in kanon bi imel tudi rad.

Jaz hodim v drugi razred, znam pisati in dobro berem. Imam dve sestrici in enega brata. Prinesi jim dosti igrač, brat hodi že v prvi razred in še ni star 6 let, komaj v otroški vrtec hodi. Zna pa že kar dobro pisati, uči se že pri črki "t".

Jaz bom nastavljal na mizi. Vem, da me dobro poznaš. Rad bi imel tudi nove čevlje. Vsak večer bom molil, da boš gotovo prinesel. Zdaj pa zbogom.

Ljubi sv. Miklavž!

Prosim prinesi mi gasilski avto, navaden avto in avtobus ter tovorni avto. Rabil bom tudi garažo. Električni vlak in vojake mi tudi prinesi, prosim.

Zdaj pa nekaj od mene, da me boš poznal: Hodim že v tretji razred, znam pisati in brati slovensko. Po božiču bomo pisali že s tinto.

Imam enega brata in sestrico Mojco. Ona želi, da bi ji prinesel voziček, jaz te pa prosim zanje sanko. Tudi Jani hodi v osmi razred. Prosim, prinesi mu žogo, ker želi rad igrati nogomet, pa košarico in čevlje ter hlače.

Da boš vedel, kdo sem, Ti moram povedati, da se pišem Franci Gruden, pravijo mi tudi Miče, pa tega imena nimam rad. Prinesi mi vso na moje pravo krstno ime

Zbogom

Franci Gruden

Dragi sv. Miklavž!

Ljubi sv. Miklavž, kralu bo tvoj god. Naša slovenska učiteljica je rekla, naj postavim košaro na mizo, da boš kaj prinesel. Rada bi imela nekaj igračk, knjigo s slikami, barvice in tako obleke, ki se je nosilo deklice doma. Pravijo, da je zelo lepa in ji je ime "dečva".

Pri nas doma govorimo na "v" ker smo doma na Gorenjskem, gotovo veš, kje je to. Na Gilbertu bomo imeli Tobi na čast lepo igro. Vsi Slovenci bodo veseli. Jaz bom igrala za angola.

Zdaj pa še prosim, da bi prinesel kaj za Janeza, ki hodi tudi v slovensko šolo in sicer v 1. razred. On si pa želi vlak, avtomobil in aeroplan. Dobro že zna risati, časih je malo trnast, pa ne v šoli, ampak doma, pa se bo poboljšal. Tudi on rad piše.

Zbogom.

Pavla Bajda

Helena Knap
Vebberville - Michigan

KAKO JE ZVEČER PRI NAS

Dolgo som promišljala, kaj bi napisala za Minn. Zvon, ki ga rada berem in vidim, da pišejo otroci vanj. Odločila som se, da bom napisala, kako je zvečer pri nas, ki živimo na kmetiji v državi Michigan.

Precej otrok iz naše družine nas je in nekateri hodino v šolo, ki je komaj 20 minut od tu. Domov pridemo lačni in silimo v mano, da bi nam hitro postregla. Enemu morajo streči ob 12. uri, drugemu ob 3^h popoldne, tujim pa ob pol petih zvečer, da se delo in postrežba kar naprej vlečeta. Časih pridem knjige domov, da pišem nalogo, a doma je toliko dela, da skoro ne utegnem, ker moram storiti to, kar mi mama ukažejo.

Če gredo ata delat, vemo, da bodo prišli utrujeni in hitimo, da pripravimo večerjo. Nato se pa pogovarjamo, kako je bilo čez dan v šoli in doma. Vsi imamo mnogo povedati in časih nas pohvalijo, časih pa tudi grajajo, če ni smo naredili prav.

Ko pospravimo po večerji, začne molitev. Najprej angelsko češčenje, nato pa rožni venec. En večer molijo mama, drugi večer moj brat, potem pridem jaz na vrsto. Tako gre večer za večerom. Molitev nas še najbolj spominja na dom in domače navade.

Ob sobotah je pa pri nas toliko dela, da se kar bojimo tega dne. Moji bratje napravljajo drva, z mano pa pospravljava po hiši, pomivava in urejava, da je vse lepo za nedeljo. Zvečer pa univamo še malo otroke, ki si sami še ne morejo pomagati.

Dnevi teko hitro, četudi smo tu brez slovenske družbe. Hvala Bogu, da nas je precejšnja družina, zato imamo med seboj mnogo razgovora.

Mila Vidmar

NAŠ RAZREDNI UČITELJ

V šoli me uči gospod učitelj Lukes. Podoben je gospodu Burji, ki je župnik v Spittalu na Koroškem. Tudi naš učitelj ima nakodrane lase, a ne po naravi, temveč si jih da vsako soboto naviti. Vsak lasek ve, kje mora stati. Postave je velike in precej rejen je. Mlad je še tudi.

Zelo rad se šali z nami. Pri tem se kreta tako smešno, da se mu moramo smejati, četudi ne bi povedal nič smešnega. Kadar n.pr. koga kaj vpraša, pravi časih, da bi dal celo \$1000 onemu, ki bi povedal tako stvar narobe. Otroci se zdadovoljijo za hip s stavo, a se navadno premislijo in hitro zanikajo to, kar so stavili.

Če napravimo kaj narebe, nas gleda tako milo, zraven pa smešno, da bi se kar smejali, a si ne upamo vselej.

Je dober katoličan. Nas, novonaseljence ima rád. Kadar nas nadzoruje pri kosilu in vidi, da napravimo pred jedjo križ, nas pohvali. Ko smo šli k spovedi na Biwabik, nas je peljal domov. Pozna tudi Avstrijo in govori več jezikov. Najbrž je bil pri vojnih tam. Celo nekaj slovenskih besed zna povedati. Ni preveč strog in vsi otroci ga imamo radi. Vedno je prijetno v šoli, kadar nas uči. Časih nas pa straši, da ga prihodnji dan ne bo, ker je moral preveč govoriti. Stanuje pri Šilčevih, kjer je gospa učiteljica in nas uči verouk izven šole.

ANČKINO PISMO

Zahvaljujem se Vam za pisemce in Mimm. Zvon, ki ga zelo rada berem. Tako sem Vam hvaležna in bom zelo vesela, če mi boste še kaj pisali.

Tukaj, kjer živimo, ni rudnikov, pač pa so velike tovarne, ki izdelujejo vojaške predmete kot: granate, bombe in še druge reči, ki so potrebne za vojsko. V nekaterih tovarnah pa delajo bonbone, zopet v drugih plastik in komične izdelke. Tukaj so veliki industrijski kraji. Mesto je bolj majhno, okolica je zelo velika. Kadar hočemo iti v mesto, se peljemo z avtobusom, ker je precej daleč. V šolo nimam daleč, samo 1/4 ure. Tam sem vsak dan pri sv. maši. Učijo nas sestre, ki so zelo dobre. Pouk je pa ves drugačen kot je bil pri nas v taborišču.

Vprašate me, če poznam koga, ki piše v Mimm. Zvon. Seveda jih poznam še več, kakor Mileno Dolončevo, Medvedove, Bajdove, Krulčeve in Milo Vidmarjevo.

Tukaj se otroci pripravljajo na sv. birno, ki bo 22. oktobra. Tudi gospodično Gospodarič prav dobro poznam, saj je bila dve leti upraviteljica spittalske slovenske šole. Vsi smo jo imeli radi, ker je bila res dobra.

Za danes bom končala, drugič bom kaj več pisala, zlasti o našem novem domu. Moji starši in sestre Vas prav lepo pozdravljajo in se Vam zahvaljujejo za pozdrave. Prosim, da mi kar natipkate, da bom lažje brala.

Vas in Vašo učenke prav lepo pozdravlja

Vaša

Aniča Pečolin

MINN. ZVONI!

SLOV. GDC. UČITELJICI V MINNESOTI

Ko sem prečitala Vaše vabilo, da Vam napišem kaj iz one srcčne dobe, ko smo v Logatcu igrali Pečljakovo igro "Kraljična z mrtvim srcem", se mi je storilo milo. Kakor bi me kdo zazibal v pravljичne sanje, ki se nikdar več ne vrnejo. Da, to so bili časi, ko je naša slovenska mladina uživala vse bogastvo slovenske prosvete. To je zaklad, ki se nikdar ne izgubi, ker ga nosi človek vedno v srcu.

Še danes uživam, ko se spominjam te dobe in srce se mi trga, ko vidim vse siromaštvo duha, v katerem morajo živeti naši otroci v tujem svetu. Naši otroci so oropani tega bogastva, ki smo ga bilo deložno ne matere v svoji mladosti. Kdo bo izpolnil te praznine naši mladini, kdo preprečil, da se ta naša mladina na izgubi v tujem svetu? Da ne zapljuje v tuje vode in se odtuji slovenskim vzorom!

Težko je nam materam vplivati v tujini na otroke, ki jih večina nimamo pred očmi, zlasti, ko morajo mnoge matere delati po tovarnah, docim so otroci daleč proč od naše slovenske vzgoje. Kaj bi dala, če bi mogli naši otroci pohajati v slovensko šolo in biti v krogu slovenskega izobraževalnega dela kot mi svoj čas doma. O, da bi se našli ljudje, ki bi organizirali kako slovensko "Marijanišče" ali morda kakšen podoben zavod. To bi bilo nekaj za naše otroke, to bilo jamstvo, da naš rod v Ameriki ne bo še umrl in da se vrhe narod v domovino, ko bo prosta "rdočoga strupa". Koliko izobraženstva, ki danes dela po tovarnah in njegova dragocenost za nas Slovence ugaša, bi mogla zaposliti domovino! Da bi se to uresničilo, s to željo Vas pozdravlja

Vaša

bivša učenka in mati štirih otrok

Marija Kuncj

Prav prijazno je pisala naši slov. učiteljici dobra gospa Fišingerjeva, mama Anice pečelin, prijazna Vraničarjeva družina, zadnje dni so se oglasili še Kalanovi iz Johnstowna.

Otroci, ki imajo tako skrbne starše, ne bojo pozabili svojega lepega materinega jezika.

Za novo leto prosim, da pošljete vsi naročniki natančne naslove, da bomo vedeli, koliko izvodov naj pripravimo.

Uredništvo in uprava

Vika Bajda

MIKLAVŽ V TABORIŠČU

Moje misli pohite večkrat v taborišče, kjer sem prebila svoja otroška leta. Najrajši se spomnim na Miklavžev večer. Otroci smo se ga veselili, ker so napovedali, da bo res nekaj posebnega.

In res je bilo nekaj prav lepega, opereta. Mlajši od mene norda ne veste, kaj je to. V njej nastopajo igralci, ki nekaj časa pojo, nekaj časa pa govore.

Dvorana je bila polna otrok, ki smo komaj čakali, da bo nastopil Miklavž. Najprej so prišli mali in veliki angeli, menda jih je bilo 48. Še pred njimi sta nastopila krojaček in čovljarček. Prvi je delal Miklavževo kapo, drugo pa čevljarke za angelčke. To smo se smejali, ko smo jih gledali in poslušali. Parkeljna Škrtatolin in Kosmatin sta uganjala na odru različne burke. Angel Kođerček je pel in frfotal po odru. Nato sta poklicala parkeljna oder Luciferja, ki je prišel v velikem spremstvu svojih tovarišev. Otroci so se jokali po dvorani, ker jo šlo to peklenško prebivalstvo tudi v dvorano in grabilo poredne otroke. Marsikdo je tisti večer obljubil, da se bo vedel lepo, da ne bo več nagajal.

Nastopil je Miklavž s svojim spremstvom in pričel peti: "Pozdravljena čredica mala, težko že čakaš miklavža svetoga, kaj ne?" Tudi angeli so prepevali. Vmes je igrala godba.

Vsi smo težko čakali daril. Nekatere je Miklavž poklical na oder, posebno one, ki so bili poredni, da so jih parkeljni malo pretepli. Takrat ni nihče smel odgovarjati. Miklavč je dal nekaterim darila, drugi pa so šli v Mladinski dom, kjer so bili vsi obdarovani, doma je čakalo pa še posebno darilo.

Takoh Miklavževih večerov si še vedno želim, četudi pravijo, da sem že velika. Med lepimi spomini na taborišče bo ta najboljši.

Franci Medved

UGRABLJENI OTROK

Grofica je sedela sama na klopi in jokala. Puščavnik je šel k nji in ji rekel: "Dobra gospa, zakaj jokate?" "Jokam, ker pride danes moj mož domov," pravi uboga žena. "Ali ne ljubite svojega moža?" vpraša začudeno puščavnik. "Gotovo ga imam nad vse rada. On prihaja srečno z vojne in misli na svojega sina, ki ga ni več". "Ali je vaš sin umrl?" je zopet vprašal puščavnik. "Ne, pred šestimi leti so ga odpeljali", reče žalostna mati. "Kjerda je postal razbojnik, ker nisem o njem slišala nobe besede in dala bi bila mnogo denarja, samo, da bi ga dobila." "Kjerda pa dobite otroka nazaj," je rekel puščavnik. "Poslušajte, dobra gospa, poznate otroka, ki je bil tudi ugrabljen pred šestimi leti kot vaš otrok. Šest let je stanoval v neki votlini pri hudobnih ljudeh. A Bog je bil tudi tam. On je odpeljal otroka iz te razbojniške jame. Dečka sem oddal njo srečnemu očetu."

"Oh," je zajokala gospa, "kako srečni morajo biti njegovi starši kaj je rekla mati, ko je zopet zagledala svojega otroka?" Tega še ne more povedati," je rekel stari mož. "Mati še ne ve, da smo našli otroka."

"Oh, dobri mož, pojdite hitro, povejte to ubogi materi!"
Puščavnik je obstal in rekel: "Zahvalite Boga, dobra gospa, on vam je storil veliko dobrega."

Zdaj je razumela grofica, da je ona ta srečna mati in da so našli njenega otroka.

Čez nekaj ur je prišel vitez z malim Henrijem in veliko veselje je zavladało na gradu. Zvečer, ko so starši vse izvedeli, je rekel puščavnik: "Zdaj pa, vitez Hrast, morate poloviti razbojnike."

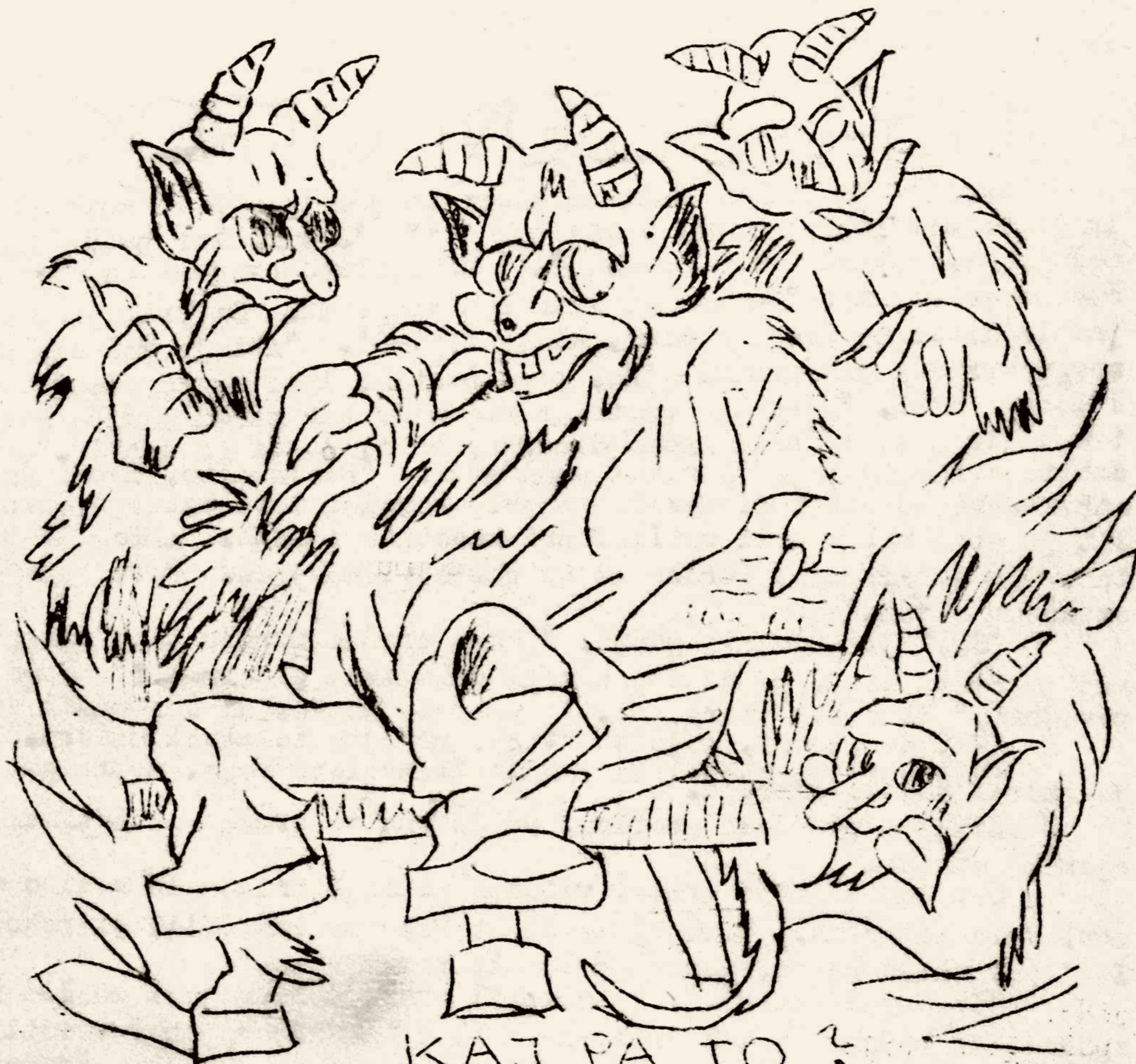
"To sem že storil", je odvrnil grof, "moji vojaki so šli že na vse zgodaj, da bodo obkolili hrib, nato bo šlo nekaj vojakov v votlino in bo pripeljali razbojnike s plenom vred sem na grad. Glejte, že prihajajo!"

Vojaki so res peljali dobro zvezane razbojnike in na starih vozovih sodeljali mogočen plen. Razbojniki so se zelo začudili, ko so zagledali malega Henrika. Vsi, razen dobriga mladeniča, ki je bil tudi nekdanji ugrabljenec, so bili obsojeni na smrt. Mladenič pa, ki je bil dober za Henrija in nje, moril je smel ostati na gradu, kjer je dobil službo.

Grof in grofica sta obdarovala ovčarja, ki je našel otroka. Puščavniku pa, ki ni hotel vzeti denarja, so sezidali samostan.

Henrik pa ni pozabil vse svoje življenje strašne votline in ko inel sam družino, je večkrat pripovedoval otrokom o tem in to, kar ga je poučil dobri puščavnik. Pogosto je rekel: "Svet je tako lep in stvarni je vse tako lepo uredil, moramo biti hvaležni za vse, za sonce, za lepo naravo in za vse, kar nam daje dan za dnem"

(KONEC)

KAJ PA TO ?

Iz spodnjih črk sestavi dva lepa Miklavževa izreka.

 * Pr dn n j d r v d b *
 *
 * P r dn n j s š b b j *
 * i i a a e e o o e i a e i e e e *

Minn. Zvon izdaja slovenska mladina na Gilbertu in Pinevillu.

Vreja: Fr. Medved

lipka: Marijan Kosem
